

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **M. Ř.**, zast. JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem, se sídlem v Brně, Lidická 57, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2004, č. j. 34 Cad 17/2003 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobkyně JUDr. Milanu Vašíčkovi, advokátovi, **s e u r č u j e** na odměně za zastupování a za hotové výdaje částka 650 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se jako stěžovatelka včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2004, č. j. 34 Cad 17/2003 - 32, jímž byla zamítnuta její žaloba a současně rozhodnuto tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Krajský soud v Brně v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že není důvodná žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 12. 2002, č. , jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod.

Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatelka nebyla ke dni vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí, t. j. k datu 23. 12. 2002, plně invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., a z těchto důvodů jí proto nevznikl ani nárok na plný invalidní důchod.

Krajský soud při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 12. 2002, č. , vyšel z toho, že je třeba zjistit, zda stěžovatelka ke dni 23. 12. 2002 splňovala podmínky plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., t. j. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u ní činil nejméně 66 %, nebo zda u ní šlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Z těchto předpokladů krajský soud dovodil, že plná invalidita pojištěnce je podmíněna dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, a že rozhodnutí soudu pak především závisí na odborném lékařském posouzení zdravotního stavu žadatele. Proto krajský soud akceptoval závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Brno, ze dne 12. 6. 2003, který byl vypracován na základě úplně zjištěného zdravotního stavu stěžovatelky, když tato posudková komise měla k dispozici dostatek odborných lékařských nálezů z doby před vydáním rozhodnutí. Krajský soud považoval posudkové závěry této komise za přesvědčivé, protože je v nich řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky (vícečetné zdravotní postižení s rozhodujícím podílem smíšené poruchy osobnosti s polymorfními neurastenickými a somatoformními potížemi u nevyvážené hypersenzitivní osobnosti), popsána míra funkčního postižení vyplývající z jednotlivých onemocnění, které je přizpůsobena i pracovní rekondace a posléze i uvedeny odlišnosti závěrů posudkové komise oproti závěrům posudkové lékařky Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 28. 11. 2002. Tato lékařka sice došla k závěru, že dlouhodobě nepříznivý stav stěžovatelky odpovídá postižením uvedeným v kapitole V, položce 5, písm. c), přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve výši 60 %, ale podle závěrů posudkové komise ze dne 12. 6. 2003 je odůvodněné hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky ke dni vydání správního rozhodnutí takové, že podle citovaných ustanovení vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, činí míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti celkově jen 50 %. Jelikož pro zvolení jiné míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky posudková komise neshledala objektivní podklady a intenzitě onemocnění je přizpůsoben i posudkový výrok týkající se pracovní rekondace, považoval krajský soud závěry posudkové komise za zcela dostatečný podklad pro rozhodnutí. Za tohoto stavu musel krajský soud žalobu zamítnout, protože ztráta schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky nedosáhla 66 %, a její zdravotní postižení odpovídá tudíž jen podmínkám částečné invalidity.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně, jež se opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, vada řízení před soudem, jež měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé), stěžovatelka odmítla závěry Krajského soudu v Brně, pokud ten dospěl k závěru, že nesplňuje podmínky plné invalidity. Namítla, že v důsledku těchto vad byl nesprávně posouzen její zdravotní stav. Krajskému soudu vytýká, že vycházel především ze závěrů posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 6. 2003, podle nichž byla míra jejího poklesu soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu 50 %, aniž by zvážil, že podle posudku lékařky

Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 28. 11. 2002 byl však tento pokles 60 %. I když ani jeden z těchto posudků nestanoví pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 66 % stanovených podle zákona č. 155/1995 Sb. pro plnou invaliditu, svědčí uvedený rozpor o nejednotnosti při posuzování jejího zdravotního stavu a poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Stěžovatelka je však přesvědčena o tom, že v důsledku mnohočetnosti svých nemocí a zdravotních potíží není schopna žádné soustavné výdělečné činnosti, o čemž svědčí nejen zdravotnická dokumentace, ale též průběh jejích zaměstnání, uvedených na osobním listě důchodového pojištění. Zdravotní stav a její schopnost soustavné výdělečné činnosti by měl proto posoudit soudní znalec nebo specializované lékařské pracoviště, jež jsou nezávislí na orgánech sociálního zabezpečení. Z těchto důvodů proto stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Zalovaná Česká správa sociálního zabezpečení se ke kasační stížnosti písemně nevyjádřila; uvedla pouze, že souhlasí s napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal z podnětu podané kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2004, č. j. 34 Cad 17/2003 – 32, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst.2, 3 s. ř. s.), přičemž sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka v tomto opravném prostředku konkrétně namítla, že krajský soud své rozhodnutí opřel toliko o závěry posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, a že v důsledku této vady byl nesprávně posouzen její zdravotní stav. Je skuteností, že i když byly provedeny ohledně zdravotního stavu stěžovatelky dva posudky a ani jeden z nich nestanovil pokles její schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 66 % stanovených podle zákona č. 155/1995 Sb. pro plnou invaliditu (posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí stanovila dne 12. 6. 2003 pokles této schopnosti v důsledku nepříznivého zdravotního stavu na 50 % a posudková lékařka Městské správy sociálního zabezpečení v Brně dne 28. 11. 2002 na 60 %), svědčí tento stav o nejednotnosti při posuzování jejího zdravotního stavu a poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Z toho stěžovatelka dovozuje (jelikož je přesvědčena o tom, že v důsledku mnohočetnosti svých nemocí a zdravotních potíží není schopna žádné soustavné výdělečné činnosti, o čemž svědčí nejen zdravotnická dokumentace, ale též průběh jejích zaměstnání), že zdravotní stav a její schopnost soustavné výdělečné činnosti měl posoudit soudní znalec nebo specializované lékařské pracoviště, jež jsou nezávislí na orgánech sociálního zabezpečení.

Rozhodnutí o uplatněném nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. V přezkumném řízení soudním ve věcech důchodového pojištění je k takovému posouzení povolána ze zákona (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů), posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí, a to nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu a vymezení dochované pracovní schopnosti pojištěnců, nýbrž i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, dalším trvání či zániku, třebaže při rozhodování o těchto nárocích jde především o pojmy právní. Posudek uvedené komise přitom soud hodnotí jako kterýkoliv jiný důkaz podle zásad uvedených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., tedy podle své úvahy, každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem; nicméně nevzbuzuje-li takový posudek z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti

žádnou pochybnost, a nejsou-li v řízení zjištěny a prokázány jiné skutečnosti, jimiž by správnost posudku byla zpochybňována, je zpravidla důkazem stěžejním. Přitom zdravotní stav a pracovní schopnost žadatele je třeba hodnotit k datu vydání rozhodnutí orgánu důchodového pojištění, neboť v řízení o přezkoumání zákonnosti takového rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud má za to, že v této věci byly uvedené zásady a postup dodrženy, a že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatelka k datu vydání správního rozhodnutí dne 23. 12. 2002 nesplňovala zákonné podmínky plné invalidity.

Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným ustanovením § 3 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., podle níž jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí. Tak tomu bylo i v tomto případě, kdy členy posudkové komise byli podle protokolu o jednání ze dne 12. 6. 2003 posudková lékařka jako předsedkyně komise, odborný lékař psychiatr, tedy specialista v oboru, do něhož bylo zařazeno nejzávažnější stěžovatelčino zdravotní postižení, a tajemnice. K této otázce se ostatně vyjadřoval již i Ústavní soud, který v uvedené zákonné úpravě neshledal důvod k pochybnostem o nepodjatosti komisí.

Posudek byl vypracován na základě úplné a dostatečné lékařské dokumentace, kterou tvořily lékařské zprávy a nálezy, v nichž jsou popsány míry funkčního postižení vyplývající z jednotlivých onemocnění, a to zpráva stěžovatelčiny praktické lékařky MUDr. M. ze dne 14. 10. 2002, zpráva MUDr. H. z psychiatrické ambulance ze dne 8. 11. 2002, propouštěcí zpráva z interního oddělení nemocnice v Brně ze dne 21. 11. 2002, gastroenterologický nálezy MUDr. V. ze dne 24. 4. 2002, ORL nálezy MUDr. V. ze dne 27. 11. 2002, urologický nálezy MUDr. J. ze dne 30. 9. 2002, interně-revmatologický nálezy MUDr. P. ze dne 11. 10. 2002, zpráva z neurologického vyšetření MUDr. P. ze dne 28. 4. 2002 a MUDr. V. ze dne 5. 9. 2002, zpráva z lázní v L. ze dne 15. 8. 2002 a RHB nálezy MUDr. N. ze dne 3. 10. 2002. Posudková komise současně konstatovala, že nálezy staršího data a nálezy obsažené v zapůjčené zdravotní dokumentaci praktické lékařky stěžovatelky MUDr. M. potvrzují zjištění z uvedených zpráv a nepřinášejí nová posudkově významná fakta. Stěžovatelka byla i kontrolně vyšetřena při jednání komise přítomnými lékaři. Posudková komise tedy v souladu s ustanovením § 1 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 3 odst. 8 vyhlášky č. 182/1991 Sb. vycházela při posuzování zdravotního stavu stěžovatelky a její pracovní schopnosti z výsledků vlastního vyšetření a z lékařských zpráv vypracovaných odbornými lékaři.

Posudková komise přesvědčivě odůvodnila, že u stěžovatelky se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobený vícečetným zdravotním postižením s rozhodujícím podílem smíšené poruchy osobnosti s polymorfními neurastenickými a somatoformními potížemi u nevyvážené hypersenzitivní osobnosti v popředí histrionsky manipulativní akce bez poruch nálady a myšlení, bez známek psychozy s převládajícími pocity zahořklosti a nespokojenosti s lékařskou péčí, se somatickými příznaky v gastrointestinálním traktu, na dolních končetinách, páteři s lehkými až středně těžkými degenerativními změnami zvláště C a LS úseku, bez objektivního průkazu trvale závažné poruchy v oblasti pohybového aparátu, bez trvalého těžkého postižení funkce více úseků páteře či těžké staticko-dynamické

insuficience a výrazné poruchy svalového korsetu. Porucha osobnosti stěžovatelky je podle průběhu dosavadní léčby hodnocena odborným psychiatrem jako porucha se středně těžkým až těžkým narušením osobnosti se snížením celkové výkonnosti organismu středně těžkého stupně. Nejedná se však o těžkou poruchu u zvláště narušené osobnosti, protože stěžovatelka nebyla dezintegrovaná a je bez poruch poznávání, vnímání, bez suicidálních tendencí a bez paranoidity vůči okolí.

Posudková komise proto stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky ke dni 23. 12. 2002 podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kapitoly V., položky 5 c) na 50 %, odlišně od posudkového lékaře Městské správy sociálního zabezpečení v Brně, který došel k závěru o 60 % snížení uvedené schopnosti.

Posudková komise současně odůvodnila odlišnost svého závěru oproti závěru posudku posudkového lékaře Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 28. 11. 2002 tak, že odpovídající hodnocení míry poklesu soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky je 50 %, tedy ve středu procentního hodnocení dle položky 5 c) (40 - 60%), a to po komplexním posouzení se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení, která se na dlouhodobě nepříznivém stavu stěžovatelky podílejí, jež podrobně vyjmenovala, a s ohledem na dříve vykonávanou výdělečnou činnost. Za tohoto stavu je potom podle posudkové komise stanovení horní hranice (60 %) posudkově nadhodnocené, neboť samotné rozhodující zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky, by tato komise hodnotila na hranici mezi středně těžkou a těžkou poruchou, tedy 30 až 40 % poklesu míry schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Pro zvolení jiné míry poklesu uvedené schopnosti neshledala posudková komise objektivní podklady. Onemocnění stěžovatelky pak přizpůsobila posudková komise i výrok, jež se týká pracovní rekomandace stěžovatelky, která není schopna vykonávat práce fyzicky a psychicky nadměrně náročné s požadavky na časově nárazovou, turnusovou a přesčasovou práci v nevhodných klimatických podmínkách. Naproti tomu je stěžovatelka schopna prací lehčího charakteru za dodržení uvedených omezení s využitím dosažené středoškolské kvalifikace, znalostí a zkušeností z dříve vykonané praxe v administrativě, ve službách, skladovém hospodářství, obchodní činnosti, apod. s využitím schopnosti zaučení.

Nejvyšší správní soud má z uvedeného za to, že rozsah zdravotního postižení stěžovatelky byl zjištěn spolehlivě na základě úplného, přesvědčivého a objektivního posudku, a že jen v tom, že posudková komise, která v této věci vypracovala posudek, je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, nelze spatřovat důvod k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů, jak stěžovatelka naznačuje v kasační stížnosti.

Je tedy skutečností, že posudková komise podle obsahu spisu i odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatelky ke dni vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí považovala vícečetné zdravotní postižení s rozhodujícím podílem smíšené poruchy osobnosti s polymorfními neurastenickými a somatoformními potížemi u nevyvážené hypersenzitivní osobnosti, způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění vyhlášky č. 40/2000 Sb., kapitoly V., položky 5, písm. c) ve výši 50 % (z rozmezí 40 - 60 %). Vysvětlila, že stanovení horní hranice (60 %) je posudkově nadhodnocené, neboť samotné rozhodující zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky, by tato komise hodnotila na hranici mezi středně těžkou a těžkou poruchou, tedy 30 až 40 % poklesu míry schopnosti soustavné výdělečné

činnosti. Onemocnění stěžovatelky pak přizpůsobila posudková komise i výrok, jež se týká pracovní rekomandace, v němž jsou uvedeny práce, které je a není schopna vykonávat.

Nebylo tedy prokázáno, že u stěžovatelky z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, a že u ní šlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Z toho ovšem vyplývá, že stěžovatelka ke dni vydávaného správního rozhodnutí nesplňovala zákonné podmínky plné invalidity uvedené v ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 155/1995 Sb.

Z těchto skutečností má Nejvyšší správní soud za to, že se posudková komise zabývala u stěžovatelky nejen rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, ale i jejím celkovým zdravotním stavem a obtížemi, kterými trpí, neboť přihlédla i k ostatním zdravotním potížím, jež stěžovatelku výrazně pracovní neomezuje. Tato komise způsobem nevzbuzujícím pochybnosti posoudila a vysvětlila schopnost stěžovatelky vykonávat lehčí práce s využitím dosažené kvalifikace, znalostí a zkušeností z dříve vykonávaných prací za omezení fyzicky a psychicky nadměrně náročných prací. Pokud však stěžovatelka tvrdí v kasační stížnosti, že vzhledem k mnohočetnosti svých nemocí a zdravotních postižení není schopna žádné soustavné výdělečné činnosti, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury (usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 1 Cao 79/92) subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho neschopnosti k výkonu jakéhokoliv zaměstnání není důvodem pro poskytnutí dávky důchodového pojištění, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Z výše uvedeného však vyplývá, že zdravotní stav stěžovatelky podle pracovní rekomandace nedává podklady pro závěr, že stěžovatelka není schopna žádné soustavné výdělečné činnosti. Stejně tak není důvodem pro přiznání dávky důchodového pojištění to, že občan nemůže doporučené vhodné zaměstnání nastoupit pro nedostatek takových míst nebo proto, že zaměstnavatel pro přijetí do pracovního poměru vyžaduje bezvadný zdravotní stav. Jinak řečeno, subjektivní pocity stěžovatelky o její pracovní neschopnosti a jejích zdravotních potížích, nejsou-li podloženy objektivně zjištěným zdravotním stavem, nemohou být kritériem pro přiznání dávky důchodového pojištění.

Nejvyšší správní soud má rovněž za to, že v řízení nebylo třeba vyžadovat znalecký posudek ke zjištění objektivního zdravotního stavu a míry snížení pracovní schopnosti stěžovatelky, protože závěry posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 6. 2003 na tyto otázky dávají přesvědčivou odpověď, jak je patrné ze shora uvedeného.

Ve světle toho, co již bylo uvedeno o zásadách hodnocení důkazů a o významu posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 6. 2003, lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud nalezl v tomto posudku odpověď na otázky spojené s celkovým zdravotním stavem stěžovatelky, mírou snížení její pracovní schopnosti, resp. mírou dochované pracovní schopnosti, a odpověď stran jiných rozhodných skutečností potřebných pro posouzení toho, zda stěžovatelka splňuje zákonné podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu. Z těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud požadavek stěžovatelky na vypracování znaleckého posudku stran zjištění objektivního zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky za nadbytečný a tuto námitku kasační stížnosti za neopodstatněnou. Je tomu proto, že i když byly v této věci provedeny ohledně zdravotního stavu stěžovatelky a míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti

stěžovatelky dva posudky, ani jeden z nich nestanovil míru poklesu této schopnosti rovnou či vyšší než 66 %, jak předpokládá zákon č. 155/1995 Sb. pro plnou invaliditu (posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí stanovila dne 12. 6. 2003 pokles schopnosti v důsledku nepříznivého zdravotního stavu na 50 % a posudková lékařka Městské správy sociálního zabezpečení v Brně dne 28. 11. 2002 na 60 %). V žádném případě také nešlo o nejednotnost při posuzování zdravotního stavu stěžovatelky (rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky je v obou posudcích stejná, tyto posudky shodně stanovily míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky podle přílohy 2, kapitoly V., položky 5, písm. c), vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jež se týká těžkého narušení osobnosti s výrazným snížením celkové výkonnosti organismu, s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 40 - 60 %, u stěžovatelky byl rozhodujícím posudkem vypracovaným pro přezkumné řízení soudní stanoven střed, t. j. 50 %, takže nepřichází v úvahu zvýšení horní hranice míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 10 procentních bodů dle § 6 odst. 4 této vyhlášky, neboť horní mez stanovena nebyla. Posudková komise tento svůj závěr přesvědčivým způsobem odůvodnila.

Za tohoto stavu potom podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu není třeba vyžadovat znalecký posudek ke zjištění objektivního zdravotního stavu a míry snížení pracovní schopnosti stěžovatelky.

Krajský soud v Brně proto nepochybil, když zamítl žalobu z tohoto důvodu, že ztráta schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky nedosahovala v době vydání správního rozhodnutí 66 % a její zdravotní postižení odpovídalo toliko podmínkám částečné invalidity.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že i kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 34 Cad 17/2003 – 32 ze dne 12. 1. 2004 není opodstatněná, a proto ji zamítl (§ 110 odst.1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst.1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena soudem ustanoveným advokátem JUDr. Milanem Vašíčkem, který podle obsahu spisu dne 7. 4. 2004 nahlížel do soudního spisu a dne 8. 4. 2004 vypracoval odůvodnění ohlášené kasační stížnosti ze dne 20. 1. 2004 proti již citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně. Za tohoto stavu činí odměna advokáta za zastupování stěžovatelky a hotové výdaje částku 650 Kč (dva úkony právní služby po 250 Kč za jeden dle ustanovení § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dva režijní paušály po 75 Kč za jeden dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že určil zástupci stěžovatelky JUDr. Milanu Vašíčkovi, advokátovi, na odměně za zastupování a za hotové výdaje částku 650 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu